

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1679/2021
28.10.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиља АА, ББ и ВВ, све из ..., чији је пуномоћник Константин Ранков, адвокат у ..., против туженог ГГ из ..., чији је пуномоћник Милан Пајташев, адвокат у ..., одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 586/21 од 07.04.2021. године, у седници већа одржаној дана 28. октобра 2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 586/21 од 07.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 1196/20 од 21.01.2021. године у ставу првом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиља АА, ББ и ВВ, све из ..., којим су тражиле да суд обавезе туженог ГГ из ... да исплати тужиљи АА на име главнице износ од 82.674,64 динара са законском затезном каматом од 01.10.2011. године до исплате, тужиљи ББ на име главнице износ од 51.220,10 динара са законском затезном каматом од 10.10.2011. године до исплате и тужиљи ВВ на име главнице износ од 42.605,78 динара са законском затезном каматом од 01.10.2011. године до исплате. У ставу другом изреке обавезане су тужиље да на име трошкова парничног поступка солидарно исплате туженом износ од 76.330,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 586/21 од 07.04.2021. године у ставу првом изреке усвојена је жалба тужиља и преиначена првостепена пресуда тако што је обавезан тужени да тужиљи АА исплати на име главнице износ од 82.674,64 динара са законском затезном каматом од 01.10.2011. године до исплате, да тужиљи ББ исплати на име главнице износ од 51.220,00 динара са законском затезном каматом од 10.10.2011. године до исплате и тужиљи ВВ на име главнице износ од 42.605,78 динара са законском затезном каматом од 01.10.2011. године до исплате, као и да тужиљама накнади трошкове парничног поступка у износу од 192.000,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде па до исплате, док је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка. У ставу другом изреке обавезан је тужени да тужиљама накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 24.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, због погрешне примене материјалног права и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са позивом на одредбу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/2020), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Тужиље су тужбу поднеле дана 18.01.2018. године, а највиша вредност предмета спора добијане правноснажне пресуде износи 82.674,64 динара по захтеву тужиље АА. Предмет тужбеног захтева тужиља је накнада штете, због неисплаћених нето зарада и накнада за неискоришћени годишњи одмор.

Према чињеничном утврђењу, тужиље су биле запослене код привредног друштва La vie ДОО Зрењанин, над којим је дана 04.11.2011. године покренут поступак ликвидације, а за ликвидационог управника именован је ГГ, овде тужени. Тужиље су пријавиле своје потраживања по основу неисплаћених зарада и накнада за неискоришћени годишњи одмор, у поступку ликвидације над послодавцем, која потраживања су призната од стране туженог као ликвидационог управника, али нису исплаћена. Према налажењу другостепеног суда, тужени је као ликвидациони управник учинио пропусте и одговоран је за неизмирење обавеза према тужиљама, јер није предузимао радње које су прописане одредбама члана 536, 537. и 539. Закона о привредним друштвима, због чега је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбене захтеве тужиља.

Према таквом стању ствари, предмету тужбених захтева, чињеничном стању на коме су засновани и материјалноправним одредбама које су примењене, не ради се о поступку у парници из радног односа (чл. 436. – 441. Закона о парничном поступку), већ о спору за накнаду штете који се води према правилима општег парничног поступка. Ово из разлога што тужени није био послодавац тужиљама, а његова одговорност установљена је према одредбама Закона о привредним друштвима којима су регулисане обавезе и одговорности ликвидационог управника.

Имајући у виду да појединачна потраживања тужиља на дан подношења тужбе не прелазе 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије, што је ревизијски цензус из члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, то ревизија није дозвољена.

На основу наведеног, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, донео одлуку као у изреци.

Из датих разлога не могу се прихватити наводи ревидента да је ревизија дозвољена на основу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку. У том случају без утицаја је чињеница да је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев. Тужени није предложио да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку донео одлуку као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић